

Arrest

nr. 110 760 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Pakistaanse nationaliteit bezitten, soenniet zijn en in 1991 geboren zijn in het dorp Kolian Shah Hussein gelegen in het tehsil (subdistrict) Kharian in het district Gujrat. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Pakistaanse politie of justitie.

Toen u vijf jaar oud was (1996) zou uw vader door onbekenden ontvoerd zijn. Hij zou nog steeds vermist zijn. U verklaart dat uw vader voor zijn verdwijning de persoonlijke secretaris was van de

voormalige eerste minister van Punjab, Mian Muhammad Afzal Hayat. Deze persoon zou uit jullie dorp afkomstig zijn. U verklaart niet op de hoogte te zijn met wie of waarom uw vader problemen had. U zou verschillende jaren in het stadje Dinga, eveneens in het tehsil Kharian gelegen, hebben gewoond, waar jullie een huis hadden.

In 2004 zou u met uw moeder onderweg zijn geweest naar het politiekantoor in Dinga om informatie in te winnen over de verdwijning van uw vader. U zou toen door onbekenden zijn aangevallen. Na deze gebeurtenis zouden jullie uit Dinga vertrokken zijn en zich opnieuw in Kolian Shah Hussein hebben gevestigd. In dezelfde periode zouden jullie telefonische bedreigingen beginnen krijgen zijn. De personen die jullie belden zouden u met de dood hebben bedreigd.

Midden 2005 zou uw moeder u naar uw grootouders in Sialkot hebben gestuurd. U zou er in een winkel hebben gewerkt. In Sialkot zou u geen problemen hebben gekend. Enkele maanden voor uw vertrek uit Pakistan zou uw moeder opnieuw een telefoontje hebben gekregen van een anonieme beller. Zij zou de telefoon niet hebben opgenomen. Na deze gebeurtenis zou uw moeder opnieuw schrik hebben gekregen voor uw leven en besloten hebben om u naar het buitenland te sturen.

In juli 2011 zou u uit Pakistan zijn vertrokken en naar Europa zijn gekomen. In september 2011 zou u in België zijn aangekomen. Op 4 oktober 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw moeder, broers en zussen zouden nog steeds in Kolian Shah Hussein verblijven en zouden er geen problemen ondervinden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Dient immers te worden opgemerkt dat er serieuze problemen zijn met de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten eerste sprak u zichzelf meermaals tegen aangaande enkele essentiële elementen van uw asielrelaas.

Bij het invullen van uw vragenlijst (dd. 30/11/2011) haalde u aan dat u in 2007 in uw dorp door onbekenden werd geslagen. U voegde er aan toe dat uw moeder u na deze gebeurtenis naar uw oma in Sialkot heeft gestuurd. Voorts zei u in uw vragenlijst dat u in januari 2011 een tweede keer werd aangevallen door vier personen toen u met uw moeder in Dinga was. Uw moeder ging hierop naar het politiekantoor, maar die zou geen hulp hebben willen bieden (vragenlijst, p.3). Tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal (CGVS) maakte u ook melding van een aanval door vier personen in Dinga. Opmerkelijk is dat u deze gebeurtenis evenwel in 2004 situeert (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegde er aan toe dat u op het moment van de aanval met uw moeder op weg was naar het politiekantoor van Dinga (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Voorts zei u voor het CGVS dat u na de aanval in Dinga opnieuw met uw moeder in jullie dorp Kolian Shah gingen wonen. U zou er nog anderhalf jaar hebben gewoond alvorens naar Sialkot te vertrekken (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Tijdens uw interview voor het CGVS repte u bovendien met geen woord over een aanval in januari 2011. Hiernaar gevraagd zei u bovendien uitdrukkelijk dat u in Pakistan slechts één keer (in 2004) werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U werd geconfronteerd met bovenstaande discrepantie. Uw verklaring is niet afdoende: u herhaalde gewoon wat u eerder zei, namelijk dat er in 2011 geen aanval plaatsvond daar u toen in Sialkot was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Eveneens in strijd met uw verklaringen in uw vragenlijst zei u uitdrukkelijk voor het CGVS dat noch u, noch uw familieleden naar de politie zijn gestapt na het incident in Dinga (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Dit alles is hoogst merkwaardig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u in strijd met uw verklaringen voor het CGVS in uw vragenlijst met geen woord repte over de telefonische bedreigingen die u kreeg in de periode 2004-2005 (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Evenmin repte u in uw vragenlijst over het telefoontje dat uw moeder ontving van een anonieme beller enkele maanden voor uw vertrek uit Pakistan en waarop uw moeder besloot dat u het land moest ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met bovenstaande omissies. Uw verklaring kan allermist overtuigen. U zei dat u in uw vragenlijst enkel de vragen heeft beantwoord (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat u aan het begin van het interview voor het CGVS aanhaalde dat u al uw problemen in uw vragenlijst heeft vermeld (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Bovenstaande tegenstrijdigheden en omissies aangaande uw problemen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas serieus op de helling.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien ondermijnd door het feit dat u uitermate vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde aangaande enkele essentiële elementen in uw asielrelaas.

Zo legde u zeer vage verklaringen af aangaande het voormalige politiek profiel van uw vader. U bent niet op de hoogte of uw vader lid was van een politieke partij of groepering (zie gehoorverslag CGVS,

p.6-9). Hiernaar gevraagd beweerde u niets over zijn activiteiten te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit is hoogst eigenaardig en roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid. Uw verklaring verder als zou het politiek profiel van uw vader verband houden met uw problemen is enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel moment kan hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9).

Alsook aangaande de precieze omstandigheden van de verdwijning van uw vader bleef u uitermate vaag. U verklaarde niet te weten waarom of door wie uw vader werd meegenomen. U haalde aan dat er altijd problemen waren met de andere politieke partijen. Hierop werd u gevraagd welke problemen er in de periode van zijn verdwijning dan wel waren. U moest echter opnieuw het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Evenmin slaagde u erin te antwoorden toen u werd gevraagd wie de rivalen van Mian Muhammad waren in die tijd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u met de hulp van uw moeder of Mian Muhammad, die bovendien afkomstig is uit jullie dorp, niet meer informatie over de verdwijning van uw vader zou hebben kunnen inwinnen (zie gehoorverslag CGVS, p.6-11). Bovendien is het opmerkelijk dat jullie sinds 2004 niet meer naar de politie gingen om meer te vernemen over de stand van het onderzoek over de verdwijning van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Bovenstaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Ook aangaande de telefonische bedreigingen die u ontving bleef u vaag. U heeft geen idee door wie u werd gebeld. Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd waarom men precies u en bijvoorbeeld niet uw andere familieleden viseert (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tevens moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of het altijd dezelfde persoon was door wie u telefonisch werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, p.9). De reden die u hiervoor aanhaalde is dat uw moeder steeds de telefoon zou hebben opgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Dat u hiernaar niet ernstig informeerde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaring als zou uw moeder u hierover niet meer informatie hebben willen geven om u niet bang te maken kan, in het licht van bovenstaande, weinig overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Uw vrees is echter niet gebaseerd op dit conflict, bovendien bent u niet afkomstig uit deze regio. Dit conflict zou uw terugkeer naar Pakistan dan ook niet in de weg staan.

Bovenstaande opmerkingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming dient te worden geweigerd.

Tenslotte zijn de door u neergelegde stukken niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart toont uw identiteit en nationaliteit aan. Voor wat betreft het door u neergelegde FIR (First Information Report) van 1996 aangaande de ontvoering van uw vader, dient te worden opgemerkt dat het hier slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien dienen stukken gepaard te gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen wat hier in casu niet het geval is. Na het gehoor stuurde u nog een document op waarin de voormalige werkgever van uw vader (de eerste minister van Punjab) bevestigt dat uw vader voor hem heeft gewerkt en ontvoerd werd. Afgezien van het bijzonder slechte Engels waarin de brief van de 'Chife Manstir' (waarmee wellicht 'Chief Minister' wordt bedoeld) werd opgesteld, mag de aandacht gevestigd worden op de bewering dat uw vader voor hem gewerkt heeft als eerste secretaris en op 25.03.1996 werd ontvoerd. Dit mag zeer ernstig verbazen: de genaamde Mian Muhammad Afzal Hayat begon immers pas aan zijn mandaat als Chief Minister in de maand november 1996.

De door u neergelegde stukken wijzigen aldus niets aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht. Uit mensenrechtenrapporten blijkt dat verzoeker in Pakistan geenszins beroep kan doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten, gezien de alomtegenwoordige corruptie en het massaal geweld. De vermeende tegenstrijdigheden zijn geenszins van aard om volledig het asielrelaas van verzoeker in twijfel te trekken. Daarnaast moet rekening gehouden worden met de jonge leeftijd van verzoeker toen zijn vader verdween, waardoor het normaal is dat hij de precieze omstandigheden van diens verdwijning en zijn politieke activiteiten niet kan weergeven. Tevens werd de neergelegde FIR niet aan een grondig onderzoek onderworpen en werd nagelaten contact op te nemen met de politicus in kwestie. Tot slot geeft verzoeker aan dat zijn leven en vrijheid bij terugkeer in gevaar is, hetgeen blijkt uit het schrijven van Mian Muhammad Afzal Hayat.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in 2007 door onbekenden werd geslagen in zijn dorp, waarna zijn moeder hem naar zijn oma in Sialkot stuurde en dat hij in januari 2011 vervolgens opnieuw aangevallen zou zijn toen hij samen met zijn moeder in Dinga was. Zijn moeder zou hierop naar de politie zijn gestapt, maar deze wilden haar geen hulp bieden (stuk 11A, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schetst verzoeker echter een heel ander beeld van de feiten. Zo stelt hij eveneens dat hij werd aangevallen in Dinga, maar situeert hij deze aanval negen jaar voor zijn gehoor, hetgeen zou betekenen dat deze in 2004 plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Vervolgens zou hij met zijn moeder teruggekeerd zijn naar Kolian Shah en daar nog anderhalf jaar gewoond hebben alvorens naar Sialkot te verhuizen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Nergens in het gehoor vermeldt verzoeker een aanval die zou hebben plaatsgevonden in 2011. Daarnaast stelt verzoeker dat noch hij, noch zijn familie ooit

naar de politie zou zijn gestapt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien verklaart verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet dat hij slechts eenmaal werd aangevallen, negen jaar voor het gehoor dat plaatsvond op 12 maart 2013, terwijl er in zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake is van twee aanvallen, respectievelijk in 2007 en in 2011 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10 en stuk 11A, vragenlijst CGVS, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat deze tegenstrijdigheden geenszins van aard zijn om zijn asielrelaas in twijfel te trekken, stelt de Raad dat wel degelijk van verzoeker kan verwacht worden dat hij hierover eenduidige verklaringen aflegt. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker de telefonische bedreigingen die hij zou hebben ontvangen geheel onvermeld liet in zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9; stuk 11A, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook het telefoontje dat zijn moeder zou hebben ontvangen waarop ze beseftte dat verzoeker beter het land zou verlaten werd door verzoeker niet vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9; stuk 11A, vragenlijst CGVS, p. 3). Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker dergelijk essentiële elementen niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien blijkt verzoeker een bijzonder gebrekkige kennis te hebben omtrent het voormalig politieke profiel van zijn vader. Zo weet hij niet of zijn vader lid was van een politieke partij of groepering en stelt hij niets over zijn activiteiten te weten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 9). Ook omtrent de omstandigheden waarin zijn vader verdween is verzoekers kennis beperkt. Zo weet hij niet wie zijn vader ontvoerde en stelt hij dat er altijd problemen waren met andere politieke partijen. Wat deze problemen waren of wie de rivalen van Mian Muhammad waren weet verzoeker echter niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Daarnaast kan verzoeker ook geen informatie geven omtrent de telefonische bedreigingen die hij zou hebben ontvangen. Zo weet hij niet wie hem belde en waarom hij geïnterviewd werd en niet andere familieleden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Evenmin weet verzoeker niet of het steeds dezelfde persoon was die hem belde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn jonge leeftijd ten tijde van de verdwijning van zijn vader, stelt de Raad vast dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze ingrijpende gebeurtenis, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Dat verzoeker een jonge leeftijd had op het ogenblik dat zijn vader verdween doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Voor wat betreft het door verzoeker neergelegde FIR (First Information Report) van 1996 aangaande de ontvoering van zijn vader, wordt opgemerkt dat het hier slechts een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het document waarin de voormalige werkgever van verzoekers vader (de eerste minister van Punjab) bevestigt dat zijn vader voor hem heeft gewerkt en ontvoerd werd, kan evenmin overtuigen. Afgezien van het bijzonder slechte Engels waarin de brief van de 'Chife Manstir' werd opgesteld betreft het eveneens geen origineel stuk doch slechts een faxkopie, waaraan zoals hoger gemeld geen bewijswaarde kan worden aan verleend.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou blijken dat verzoeker in

aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, het argument dat hij voor zijn problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de in zijn land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

2.5. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF